

HẢO MỘNG

Vũ Anh Tuấn

Chiếc taxi Bến Thành chở T. đến ngã tư Trần Huy Liệu - Hoàng Văn Thụ thì bị ách lại bởi một đám tang.

- Đám ma tay nào to dữ! T. nói với người lái xe.

- Vâng, to lắm chú ạ, mình đành phải chờ cho họ đi qua rồi mới đi tiếp được!

T. hạ tấm kiếng nhìn ra ngoài, chàng cũng chẳng biết gì hơn là xem đám ma, như những người đang đứng hai bên đường. Những lời bàn tán léo xéo lọt vào tai chàng: "Ôi cha này lắm vợ lắm, có đến hai chục bà mặc áo tang đi đưa!

- Đâu có! Mấy người em gái đây!

- Không, chỉ có ba cô em thôi, tôi quen cô út mà!

- Trời thần ơi, vậy thì cha ấy có đến hai chục bà đi đưa thật, mà bà nào cũng khóc thút thít.

T. bỗng thấy mình tự nhiên bị câu chuyện đám tang thu hút hơn - đây cũng là một cách giết thì giờ, may mà sáng nay chàng không bận Những chiếc xích lô chở mấy chục vòng hoa cườm đã tiến vào khuôn viên nhà thờ Phú Nhuận, đậu dàn ra hai bên. Đứa nhỏ, chắc là cháu đích tôn, tay cầm di ảnh người quá cố đang tiến đến gần khung cửa. Tò mò T. liếc mắt nhìn vào bức di ảnh: Chàng thấy một người trung niên mặc bộ complet đen, đeo kính trắng, ngồi trước một cái tủ chứa đầy sách quý, sách đẹp.

I

Đột nhiên, T. cảm thấy choáng váng: Sao người trong di ảnh giống mình đến thế? Khoảng 30 năm trước T. cũng có chụp ở trước tủ sách của mình một tấm ảnh tương tự. T. còn nhớ chàng đã chụp hình đó năm chàng 56, 57 tuổi. Mà lạ nhất là không hiểu sao, cái tủ sách và những cuốn sách cũng giống giống như tủ sách của chàng.

Năm nay T. đã 86 tuổi. Mọi người khác ở tuổi này đã là một cụ già cổ lai hy, nhưng vì T. là típ người lãng tử phiêu lãng, nên chàng nhất quyết chỉ nhận mình là mới "20 tuổi... lần thứ 4", và vì vậy cũng cương quyết không công nhận tuổi già. Bạn bè, con cháu lỡ miệng gọi chàng bằng "cụ" liền bị chàng lớn tiếng mắng ngay: "Mắc mớ gì mà anh, mà bay "vu" cho ta là già. Ta già hồi nào, chữ già không có trong tự điển của ta!".

Nhờ có được tinh thần lạc quan yêu đời và sống phóng khoáng như vậy nên T. đã bước vào tuổi già một cách khỏe mạnh, dẻo dai, bọn trẻ thứ thiệt chưa chắc đã theo kịp. Nhiều người hỏi chàng bí quyết trẻ lâu, chẳng thấy chàng giải thích, mà chỉ nói khơi khơi: "Chẳng qua đó là ý trời hay định mệnh bất trẻ hoài thì phải chịu chứ sao!". Nhưng có lần chàng thổ lộ với một người bạn rất thân, là hồi trên 60 tuổi chàng có tình luyện một thứ võ dưỡng sinh tên là "Nga công". Khi được hỏi "Nga công" là gì, T. chỉ ngược mắt lên nhìn trời và nói "Thiên cơ bất khả lậu".

Tuy nhiên tất cả bạn bè của chàng đều biết rõ là, ngoài thứ "Nga công" mà họ mơ hồ không biết là thứ võ gì, T. có được một nhân sinh quan rất đơn giản, bình dân, nhưng cực kỳ hữu hiệu. Đó là "Trong cuộc sống, khi gặp phải cái gì không hàn gắn, thay đổi, sửa chữa được thì cứ việc quên phắt nó đi, đừng thèm bận tâm làm gì cho... loét bao tử". T. còn thường hay nói thêm "Ông trời cho mình nhiều, thì đôi lúc lão lấy lại một chút ít, hơi đâu mà buồn!".

Chàng bảo người lái taxi: "Đặng nào cũng kẹt, chú xuống xem người quá cố là ai mà đám tang to quá, các bà đi đưa nhiều quá và khóc bạo quá. Chú vô nhà thờ một tí, chú ra ngay!".

T. xuống xe đúng lúc chiếc xe tang vừa đi qua, và chàng thấy các bà mặc tang phục sắp thành hai hàng đi sát sau ngay linh cửu.

T. bỗng thấy choáng váng. Quái! Sao toàn những khuôn mặt và dáng hình thân quen, mặc dù khăn tang và voan che mặt không cho phép chàng nhìn rõ mặt từng người.

T. lẩm nhẩm đếm. Nhiều thật! Đúng là 2 tá, 24 bà... Bị trí tò mò kích thích mạnh, T. qua đường đi vào sân nhà thờ, hòa nhập với đám người lơ nhó đứng đợi ở cửa.

Tờ cáo phó dán trên cột cửa chính bỗng đập vào mắt chàng. T. tự nhủ: "Thử xem cha này là ai, thọ bao nhiêu tuổi mà tốt số quá vậy?" Tuổi thọ và tên họ của người quá cố làm chàng đứng ngẩn người. Ôi, thật kỳ lạ: V.A.T, 86 tuổi. Cớ sao đã trùng tên họ, lại trùng cả tuổi đời? Trong khi di ảnh cũng giống nhiều với một tấm hình của chàng hồi 30 năm trước? T. đứng lặng người, suy nghĩ mông lung, và chàng giật bản người khi còi xe taxi báo cho chàng biết đám tang đã đi qua.

Ngồi trong taxi, bao dấu hỏi quay cuồng trong đầu óc T. Thật quá kỳ dị, trùng tên họ, trùng cả tuổi, di ảnh lại giống y như một tấm ảnh cũ, thế là cái cóc khô gì?

Xe đậu trước cửa nhà Quỳnh, cô bạn kém chàng 20 tuổi, nghĩa là một quý bà vừa 66 cái xuân... xanh tuy chưa hề vàng úa!

Nhưng... T. bỗng thấy có bàn tay ai đập mạnh vào vai, kèm theo một tiếng quát lớn: "Ồi cái ông lãng tử này, ngòm rồi mà còn ham phiêu du. Tại sao ông không ở yên chỗ chờ bọn tôi tới rước, mà còn thót lên taxi đi thăm bạn gái? Báo hại bọn tôi bay muốn sút cánh luôn mới tóm được ông. Xin "chào thua" ông thật, ông ơi là ông!".

T. ngoảnh lại, và chàng bỗng thấy choáng váng như muốn té: "Hai kẻ đứng đằng sau chàng, và bây giờ đang đối diện chàng là hai chú Quỷ Vô Thường, sứ giả của Diêm Vương: một đĩa mặt xanh, một đĩa mặt đỏ,

răng nanh lởm chồm to như trái chuối, tóc tai bù xù. Tên mặt xanh vác một cái búa, tên mặt đỏ tay cầm một sợi dây thừng to đùng.

T. trăn trĩnh lại, chàng chột võ lã, và ôm bụng cười ngất: "Ôi, té ra cuối cùng ta cũng đã "về thân" và cái đám tang của thằng cha đào hoa tốt số ta vừa chứng kiến lại là đám tang của chính ta, thảo nào cái gì cũng trùng, cũng giống! Ôi tức cười thật, quả là đáng tức cười!

Thì ra trong các bộ áo tang nọ, dưới các tấm khăn tang là Hồng, là Nguyệt, là Thanh, là Lan, là Châu, là Hạnh, là Liên, là Khanh v.v...

T. lấy lại bình tĩnh và bảo hai Quỷ Vô Thường: "Chào nhị vị huynh đệ, các vị khỏi phải tóm bắt gì cả, cứ để tại hạ tự nhiên cùng đi. Diêm vương, chủ nhân của hai vị, với tại hạ là chỗ thâm tình, không có gì phải sợ!" Nào, ta đi đi! Quỳnh đã ra mở cửa, và nàng, hay chính xác hơn là bà, đang nhìn quanh quẩn, không biết ai đã bấm chuông.

T. ngoái cổ nói vọng lại: "Tạm biệt Quỳnh, anh sẽ ghé thăm sau. Giờ anh phải đi gặp Diêm Vương có tí việc đã".

Khác với những lần đi máy bay có các em nữ tiếp viên hàng không thơm như mít, lần này T. không được ngồi ghế êm ru ngắm người đẹp, mà chàng phải tự bay. Chàng thoải mái rẽ đất, bay xuống rất nhanh, nhưng cũng hơi bực mình là hai bên không phải là các em, mà chỉ có hai chú Quỷ Vô Thường! Hơi bực dọc chàng vận đủ mười thành công lực "Nga công" bay nhanh như gió, vượt bức tường âm thanh luôn. Báo hại hai tên Quỷ Vô Thường phải luôn miệng van xin: "Ồi!Ồi! Lãng tử xin giảm tốc, giảm tốc, sắp tới Diêm La Điện rồi". Thấy chúng áo quần tả tơi, đôi cánh rã rời muôn rụng, chàng thu về bớt 4 thành "Nga công" và bay chậm lại - và lại, chàng cũng vừa trông thấy cây cột mốc trên có ghi: "Diêm La Điện 600 kilômét".

Thấy T. giảm tốc độ bay, hai tên Quỷ Vô Thường mừng hóm, chúng leo lên cảm ơn: "Đa tạ lãng tử đã chiếu cố, đa tạ, đa taaa!". T. thầm nghĩ: "Với tốc độ vượt tường âm thanh, 1200 kilômét/giờ, chỉ khoảng nửa giờ thôi ta sẽ tới gặp ông bạn tốt".

Chàng vuốt lại mái tóc, lấy gương ra soi, lấy lược chải đầu, cài lại cúc áo, cho áo vô thùng, thắt lại thắt lưng cho tề chỉnh.

Sở dĩ chàng phải cẩn thận như vậy, vì Diêm Vương, bạn chàng là kẻ rất khó tính về vấn đề trang phục. Ai ăn mặc bê bối là kiếm cách "đi" ngay. Hơn nữa, khi gặp Diêm Vương T. còn phải nhờ một chuyện thật quan trọng, một việc mà chàng đã ôm ấp trong lòng cả 30 năm trời.

Chưa đầy 30 phút nhau Diêm La Điện đã sừng sững trước mắt. Trong lòng đất Diêm La Điện vô cùng nguy nga, tráng lệ, nhưng vì mọi thứ đều quét sơn đỏ và đen sì nên cũng không kém phần âm u, ghê rợn. Là bạn thân giao nên T. được Diêm Vương cho diện kiến ngay.

Chàng hiên ngang bước vào và nói lớn: "Kính chào Diêm Vương. Ngài khỏe không? Bây giờ tại hạ mới có dịp về thăm Ngài".

- Xin chào Lãng tử, bản vương khỏe và nhớ tôn ông lắm. Nay đã tới, hãy chịu khó ở chơi với bản vương ít bữa, rồi bản vương sẽ cho làm thủ tục để tôn ông sớm được đi đầu thai chỗ tốt, cho tùy nghi lựa chọn, đừng lo gì nhé!

- Ôi Diêm Vương! Ngài biết đấy, cả đời tại hạ có biết lo là cái quái gì đâu? Tuy nhiên, vẫn xin đa tạ Ngài.

T. liếc mắt nhìn quanh các bức tường của Diêm La Điện, chàng bắt gặp nhiều tranh dầu của các bậc thầy như Tô Ngọc Vân, Trần Văn Cẩn, Nguyễn Tường Lân, Nguyễn Gia Trí, Lê Văn Đệ, Nguyễn Sáng và một bức vẽ vịnh Hạ Long cực kỳ đẹp của Võ Đoàn Giáp... Chàng khen:

- Chà! Diêm Vương có quá nhiều tranh đẹp và giá trị. Toàn tranh của các bậc thầy xuất thân từ trường mỹ thuật Đông Dương. Thế Diêm Vương không thích tranh trừu tượng à?

- Cái được gọi Áp-xờ rét, áp-tờ-riếc gì đó phải không? Quả là bản vương rất ghét thứ đó: chúng chỉ là những bãi màu bộn vô tài vẽ bậy ra, và đặt cho chúng cái tên thật kêu, đó chỉ là trò bịp, bịp và bịp! Bản vương không thích, tôn ông nghĩ sao?

- Diêm Vương nói thật chí lý. Và lại sự lựa chọn của Diêm Vương rất hợp lý, bức Hạ Long của Võ Đoàn Giáp đẹp quá!

- Thôi để bản vương cho làm cơm đãi tôn ông nhé. Tôn ông thích món gì đặc biệt, xin cho biết tôn ý.

- Tại hạ vừa bay từ Nhân Gian xuống cũng hơi mệt, xin Diêm Vương cho ăn đồ nhẹ. Xin cho ăn món cháo huyết, nấu bằng gan ruột tim phổi lũ nhà giàu lỏi, lũ thầy bói lấu linh, lũ gian thương bán tranh dỏm, lũ họa sĩ khoác lác, lũ lười biếng "thân cư thể, thân cư phụ mẫu"... thì tuyệt!

- Được, có ngay! Bay đâu?...

Diêm Vương bước lại gần chỗ T. đứng, lấy cái hốt đựng nhẹ vào vai T. và nói:

- Nè, đám tang tôn ông to lắm nhé, nhiều bà đi đưa lắm nhé, bản vương dùng thiên lý kính nhìn lên thấy rõ hết, tôn ông đào hoa quá, đến lượt bản vương đã chắc gì được nhiều người đẹp "vô cùng thương tiếc" như tôn ông?

- Đa tạ Diêm Vương quá khen, T. khiêm tốn đáp lời. Diêm Vương bỗng nhìn vào lưng chàng, sau đó lại "lăng ba vi bộ" sang một bên để nhìn nghiêng và phán: "Tốt lắm! Lưng tôn ông vẫn thẳng lắm. Tôn ông biết không, nhiều tên khi còn ở Nhân Gian hồng hách vô cùng, nhưng khi xuống đây, bọn chúng đưa nào lưng cũng còng, như đã bị gù từ ba đời. Nhiều đứa ít còng, còn cố làm cho còng hơn, trông đến phát khiếp! Nhất là mấy thằng búi tóc thân cư thể, thì không phải là còng mà là dẹp mới chết chứ, vì chúng nó nằm sóng soài xuống đất mà bò vào châu, dễ ớn thiệt!

- Thế bọn họ bây giờ ở đâu?

- Một số nhẹ tội, bản vương đã cho đi đầu thai làm đồ gia dụng (giường, phản, ghế, nhất là ghế bành), phần còn lại bản vương nấu vạc dầu ráo tội!

- Thôi xin xì tốp nói chuyện về bọn đó đi, chán mớ đời lắm.
 - Thực ra bản vương rất muốn nghe tôn ông nói chuyện, Diêm Vương nói. Tôn ông biết không, năm thì mười họa mới có dịp nghe người bình thường, còn thì là toàn nghe bọn chúng van xin, kêu oan, thiếu điều điếc con ráy luôn!
 - Thế nhờ những người kêu oan đó oan thiệt thì sao?
 - Oan à? Oan Thị Mâu ấy! Bản Vương đã quay phim và ghi âm cho vô đĩa CD Rom ráo trội những gì chúng làm và nói trên đời, bằng chứng rành rành, cãi gì nổi?
 - Trời! Thế Diêm Vương quay phim và ghi âm vô đĩa luôn cả tại hạ à? - Chứ sao! Tuy nhiên phim, băng và đĩa của Tôn ông thuộc loại tốt. Bản vương chưa từng thấy tôn ông xưng "em" với tên đực rựa nào, chỉ thấy tôn ông dùng chữ "em" ê hê với phái đẹp. Điều này tốt! Tuy nhiên tôn ông chửi bậy hơi nhiều, nhưng nê tình bằng hữu thâm giao, bản vương đã tự động xóa bớt, chỉ để lại những chuyện tếu thôi. Băng và đĩa của tôn ông bây giờ tốt lắm. Ngọc Đế có nghe qua, Ngài rất hài lòng và có phán: Thăng cha tếu dữ!..."
 - Ôi, cảm ơn Diêm Vương quá, tại hạ biết lấy gì trả ơn ngài đây?
 - Ôn huệ gì, bạn tốt với nhau mà... Thôi cùng đi dùng cơm rồi bản vương cho làm thủ tục để tôn ông đi đầu thai sớm. Sao? Kỳ này muốn ở Paris, Cali, hay Oakland... À, hay là tôn ông qua Bắc Kinh đi, cảnh đẹp lắm, lại có Xuân Hạnh (1)...
- Thấy Diêm Vương nói tới cho đi đầu thai, T. chợt nhớ tới điều quan trọng sinh tử, mà chàng ấp ủ trong tim từ mấy chục năm nay mong gặp Diêm Vương xin giúp đỡ - này giờ vì mãi vui chuyện chàng quên khuấy đi mất.
- Ấy chết, không được! Mà Diêm Vương có muốn tại hạ ở chơi lâu lâu với ngài không?

- Đương nhiên là bản vương muốn, nhưng sợ tôn ông buồn, vì âm phủ này thì có quái gì là vui, sợ ở ba bữa tôn ông đã chán ấy chứ. Còn nếu tôn ông ưng ở chơi lâu thì còn gì bằng.

T. cảm động đến muốn rơi lệ. Chàng sung sướng thổ lộ:

- Ôi lời nói của Diêm Vương làm cho tâm hồn tại hạ ngập tràn hạnh phúc. Chính vì tại hạ có một chuyện cực kỳ quan trọng muốn xin Diêm Vương giúp, nay hoàn cảnh vô cùng thuận lợi, xin được trình bày ngay: "Số là trong kiếp vừa qua tại hạ gặp gỡ và rất mến một nữ lang xinh đẹp, tài giỏi, đức hạnh, tiếc gì gặp nhau quá muộn, hoàn cảnh éo le, nên đành cắn răng chịu thua Định Mệnh. Nay xuống đây trước, tại hạ muốn xin Diêm Vương giúp kiếm cho một việc làm lắm cảm như dịch cổ thư, coi thư viện chẳng hạn, để được chờ tới ngày nàng xuống (chắc cũng chỉ phải chờ khoảng 20 năm thôi), khi đi sẽ xin Diêm Vương gia ân cho được cùng đi đầu thai, cùng ở một chỗ, nơi nào nhiều nước nhiều non, phong cảnh hữu tình, được làm lối xóm, tối lửa tắt đèn có nhau, cùng được lớn lên bên nhau, như vậy trong kiếp vị lai, tại hạ sẽ không thể mất nàng. Kính mong Diêm Vương vị tình bằng hữu thâm giao, vui lòng giúp đỡ.

- Như vậy tôn ông muốn ở lại chờ nữ lang đó - nghĩa là tôn ông ưng ở lại chơi với bản vương lâu lâu... Ôi, được! Được quá đi chứ!

Thấy ước nguyện 30 niên được thành tựu dễ dàng, T. thừa thắng xông lên, chàng vội xin thêm:

- "Diêm Vương đã chiếu cố cho được đồng sinh, xin hãy gia ân cho trót, mà cho tại hạ và nàng được đồng tử luôn, để nhiên hậu không ai phải khóc ai.

- Được, được luôn, miễn là tôn ông ở lại chơi với bản vương cho đỡ buồn, vả lại bản vương vô cùng cảm động và khâm phục thâm tình của tôn ông đối với nữ lang tốt số đó! (2)

T. được Diêm Vương cho coi thư viện Diêm Đình, nhưng chàng làm việc thì ít, mà ngao du và trò chuyện với Diêm Vương thì nhiều. Tính khí yêu đời và tếu của chàng làm cảnh diêm đình vui nhộn hẳn lên, lũ Quỷ Vô Thường cũng bớt nhăn nhó, có đứa còn tập cười nữa...

Thư viện Âm phủ có rất nhiều cổ thư kỳ thư quý giá. Có những cuốn được đưa xuống từ hồi Tàn Thủy Hoàng "phần thư" (3) (đốt sách) tính đến nay đã mấy ngàn năm. Là người yêu sách từ tấm bé, T. như cá gặp nước, chàng mập ra trông thấy, da dẻ hồng hào, tóc trắng bông bênh như tuyết... Sau những giờ du ngoạn, vui chơi, trò chuyện với Diêm Vương, T. thường ngồi mân mê những cuốn cổ thư và chàng đọc, đọc miên man, đợi ngày hạnh phúc...

Một ngày kia đang cầm trong tay cuốn Lã Thị Xuân Thu của Lã Bất Vi, cuốn sách mà tên gian hùng này đã từng rêu rao là ai sửa được của hắn một chữ sẽ được thưởng ngàn vàng, T. bỗng tuột tay làm rơi sách. Quá xót thương cuốn sách quý, chàng hét lên một tiếng vang cả Âm phủ...Hóa ra tất cả chỉ là một cơn hảo mộng. Khi tỉnh hẳn, T. thấy tóc mình bạc hơn một chút...

II

Trở lại với thực tế phủ phàng, T. vội vã đi nhuộm tóc lại cho đen. Từ lúc để tuột tay đánh rơi cuốn Lã Thị Xuân Thu, cho tới lúc đang ngồi viết những dòng chữ này T. vẫn mơ màng tự hỏi mình đang sống trong mộng tưởng hay trong thực tại. Vì biết lấy gì chứng minh được là, bây giờ khi đang ngồi viết những dòng này và lúc đánh rơi cuốn Lã Thị Xuân Thu rồi tỉnh dậy, chính là Thực và Mộng? Có lẽ chỉ có một cách duy nhất là tự cấu vào tay mình, để nếu thấy đau, thì biết là thật. Nhưng chuyện tự

cấu vào tay mình để biết hư thực cũng rất có thể xảy ra trong mộng, và lấy gì để chứng minh rằng mình không phải đang ở trong mộng?

Tóm lại, mộng hay thực đều rất khó phân biệt, xác minh. Hơn nữa, dù thực hay mộng, mộng hay thực, thì kiếp sống phù du cũng chỉ 7, 8 chục năm, cùng lắm là 100 năm rồi... cát bụi lại trở về cát bụi. Trên đời này, từ người nghèo khổ cho đến lũ giàu sụ như Thạch Sùng, Vương Khải cũng đều phải chết. Và lại, giả thử nếu cứ có tiền bạc, giàu có, là có thể mua được sự sống trường cửu, thì một ngày nào đó, thế giới này chỉ còn lại toàn lũ nhà giàu dơ bẩn, lúc đó T. chắc cũng chẳng ham gì sống chung với chúng!

Do đó, có thể vì ban ngày chàng mong ước quá mãnh liệt nên trong đêm các ước mơ đó tiếp tục kết thành hảo mộng, để T. lại tiếp tục cuộc hành trình vào xứ mộng của chàng.

Trong mộng, T. thấy mình hoạch định các bước tiếp nối như sau:

1. T. xuống ở chơi với Diêm Vương từ năm 2022 và chờ nàng xuống.
2. Nàng xuống năm 2042.
3. Hai người được trùng phùng, niềm vui không kể xiết, ở chơi với Diêm Vương ba ngày, sau đó làm thủ tục cùng đi đầu thai ở Vô Danh Động, một ngôi làng xinh đẹp ở Trung Quốc. Ngày họ tới thì Xuân Hạnh và Triệu Niên đều đã qua đời.
4. Họ được sinh ra cùng phút, cùng ngày, cùng tháng, cùng năm và được cùng lớn bên nhau, và cùng lập gia đình năm 2062, và lẽ cố nhiên là họ cưới nhau, chứ còn ai tranh được nữa!
5. Từ năm 2062 tới năm 2142, họ sống rất hạnh phúc bên nhau, có với nhau hai trai hai gái thật xinh đẹp. Cuộc sống không giàu có về vật chất, nhưng cực kỳ sung mãn về tinh thần, hai người hầu như mỗi ngày đều được dự những bữa tiệc tinh thần nho nhỏ bên nhau.

6. Cuối năm 2142, cả hai đều thọ đúng 100 tuổi và được cùng dắt tay nhau lia đời trong cùng một phút một ngày. Họ trở lại thăm Diêm Vương ba ngày, ba người vui vẻ hàn huyên, thả sức kể chuyện tếu...

7. Lại đi đầu thai, lại trở lại làm hai trẻ sinh ra cùng phút, cùng ngày, cùng tháng, cùng năm 2142, nhưng có khác là lần này ở Los Angeles, Hoa Kỳ.

8. Lại được sống bên nhau, cùng lớn lên bên nhau, và lại cùng nhau kết hôn năm 2162 cũng tại Los Angeles.

9. Từ 2162 đến 2242 chung sống tràn đầy hạnh phúc, chàng viết văn (4), dịch sách, nàng trông coi công ty thương mại.

10. Cuối năm 2242 cả hai lại được đồng tử, lại cùng trở về thăm và ở chơi với Diêm Vương ba ngày trước khi lại cùng đi đầu thai, nhưng lần này ở Liechtenstein, một vương quốc xinh đẹp và thơ mộng ở phía Tây Trung Âu, trên bờ sông Rhin. Họ ở ngay thủ đô Vaduz. Ở quốc gia xinh đẹp chỉ có 27.000 người dân này, hai người trở thành rất nổi tiếng, được coi là một cặp vợ chồng hạnh phúc nhất... Rồi từ năm 2342 trở đi, cứ cách 100 năm hai người lại trở về thăm Diêm Vương, ở chơi ba ngày, rồi lại cùng đồng sinh, cùng chung sống hạnh phúc, cùng đồng tử. Cứ như vậy, họ đi đi về về, lại đi, đi mãi, đi khắp mọi nơi, cuối cùng chả còn nơi nào trên trái đất mà hai người chưa chung sống... Sau vài triệu năm, vài ngàn kiếp, sau khi đã đưa nhau đi khắp vũ trụ, cuối cùng hai người đã lại trở về đầu thai nơi quê mẹ là Việt Nam; họ tìm lại cho bằng được hai địa điểm đã sinh sống hồi năm 1998, một ở Phú Nhuận, một ở Sài Gòn.

Lần này, sau 100 năm sống ở quê mẹ, hai người lại được đồng tử, lại trở về thăm Diêm Vương và được Diêm Vương cho biết chả còn sót lại chỗ nào để cho đi nữa, nên Diêm Vương đề nghị hai người nên lên thẳng Thiên Đình sống bên nhau mãi mãi, thương yêu nhau mãi mãi, bằng một tình yêu vĩnh hằng... T. tỏ vẻ tiếc rằng nếu lên ở trên Thiên Đình thì sẽ khó về thăm người bạn tốt là Diêm Vương hàng mỗi trăm năm. Nghe chàng nói, Diêm Vương cười đến tía tai, đỏ mặt, và phán: "Tôn ông thật ngờ nghệch, Thiên Đình với Cõi Âm chẳng qua cũng chỉ như tầng lầu

với tầng trệt của một căn nhà, nếu nhớ bản vương, hai vị xuống chơi lúc quái nào mà chả được".

Nghe vậy, lần này T. và Nàng dắt nhau bay thẳng lên đỉnh trời... từ đây họ chẳng bao giờ xa nhau nữa, chẳng bao giờ bớt yêu nhau, và vì vậy cả hai cứ trẻ mãi, trẻ mãi không già... mỗi khi có ai hỏi họ về tuổi tác, họ tươi cười trả lời: "Thưa, chúng tôi mới hai mươi tuổi... lần thứ gần 100 triệu..."

Ghi chép thêm về định nghĩa "Nga công"

Gọi "Nga công" là một thứ võ dưỡng sinh thì cũng tạm đúng, nhưng nếu chính xác hơn thì phải nói "Nga công" là một thứ võ Dưỡng tâm. Là một thứ võ không được tinh luyện bằng tay cầm đũa, chân đá banh (những thứ tầm thường trong con người) mà phải luyện bằng tâm hồn, bằng con tim (là tinh hoa của con người).

Nga công nhằm thánh hóa con người, làm con người và con tim trở nên dũng mãnh, không thể khóc hu hu hoặc van xin lỗi nhai. Với người giỏi Nga công, nếu có giận dữ lắm thì cũng chỉ "làm reo" trong ít bữa, nhưng với sự khôn ngoan do Nga công mà có, kẻ "làm reo" sẽ thấy rằng trong lúc làm reo hẳn còn bận tâm nghĩ tới đối tượng nhiều hơn cả lúc không làm reo, cho nên hẳn thôi không làm reo nữa và luôn luôn dịu dàng, vui vẻ. Đây, công dụng của

Nga công là như thế, và sau đây là một thí dụ khác quan trọng hơn:

Một nam tử nọ, trước khi có Nga công thường bỏ bê công việc, rong chơi, bài bạc, bồ bịch tầm lum, mỗi ngày thường có chuyện vắng nhà từ 6 giờ chiều cho tới mãi 11, 12 giờ khuya, nay vì có tinh luyện Nga công nên đã thay đổi nếp sống, lo ở nhà dịch thuật, sáng tác, ngõ hầu để lại dấu vết cho chuyến du hành qua cuộc đời này.

Tóm lại, Nga công có ma lực tử tế hóa cuộc đời, có thể giúp người tập minh mẫn, hăng say yêu đời mãi, trẻ mãi mãi không già. Nga công còn

giúp người tập tự nâng cao tâm hồn, tự tạo cho chính mình một thời hoàng kim, trong đó đồng tiền không là tất cả, bởi vì không thể có một thời hoàng kim nào mà đồng tiền lại là tất cả, "đa kim ngân phá luật lệ" thì đó là thời "Hắc kim" không thể là Hoàng kim, theo đúng nghĩa của nó.

Tóm lại, có thể nói: **NGA CÔNG CHÍNH LÀ LỜI TỎ TÌNH CỦA NHÂN LOẠI VỚI THƯỢNG ĐẾ...**

VŨ ANH TUẤN

16 tháng 12 năm 1998

(1) Cô gái can đảm ở Vô Danh Động.

(2) Không tốt số sao được vì chưa ra đời mà đã có người đặt cọc một cách thành khẩn như vậy... (Lời bàn của Diêm Vương).

(3) Phần thư khanh nho (đốt sách chôn học trò).

(4) Chàng viết sách kể lại những giờ phút hạnh phúc bên nhau, những niềm vui bình thường nho nhỏ hai người được hưởng bên nhau...

WONDER DREAMS

(NEO-LIAO-CHAI CHIH-YI)

I

Upon reaching the parting of Tran Huy Lieu st. and Hoang Van Thu st., the "Ben Thanh" taxi was stopped by a funeral.

- Who's the guy that has so big a funeral? T. asked the driver.
- Yes, it's a real big funeral Sir, we'll have to wait until it goes by to continue our trip.

T. lowered the glass pane to look out, he really couldn't do anything more than watching the funeral, like people on the roadsides.

The bawling tittle-tattle reached his ears: "Dammit! This guy has too many wives, there are more than twenty mourning ladies!"

- Oh no! These are the deceased's sisters and little sisters.
- It's not true, there are only three little sisters, I'm a friend of the youngest one.
- Good Heavens! Then this guy has up to twenty mourning wives, and each one of them is snivelling.

T. suddenly felt he was becoming more attracted to the funeral - as this is also a way to kill time; fortunately, he isn't very busy this morning.

The tricycles that carried a few tens of glass beads wreaths had come into the Phu Nhuan Church precinct and were spreading on two sides. A little boy, probably the eldest son of the deceased's eldest son, that carried the deceased's photo was approaching the glass pane. Curious, T. cast a glance at the photo: he saw a middle aged man, wearing a black suit and glasses, and sitting before a bookcase filled with precious and beautiful books.

T. suddenly turned giddy: how come the man in the photo resembles him so much? About thirty years ago, T. also had himself photographed before his own bookcase, in a very similar way. T. still remembers he had that photo taken when he was 56 or 57. And the most strange thing is that the books, as well as the bookcase, look quite similar to the ones of himself.

T. is now a 86 years old man - all other people at this age used to consider themselves as "cô lai hy" (never seen so far) old men, but, as T. belongs in a type of drifting prodigal, he has decided to acknowledge himself only as a 20-years-old-man-for-the-fourth-time; and thus, he has also determinedly denied all forms of old age. Whenever his friends and offsprings happened to call him "cụ" (venerable old-man), he immediately scolded them loudly: "what business is it of yours to call and "calumniate" me as an old man. Since when am I old? The term old age doesn't figure in my dictionary at all".

Thanks to his optimistic and life loving spirit, as well as thanks to his freedom-loving way of life, T. has actually come into old age in a quite strong and supple manner, even young men themselves can hardly catch up on him. Many people asked him about his secret to constantly remain young, but they didn't get explanation from him, as he only answered them vaguely: "what can I do when it's God's will or Destiny that forces me to remain young!" But he once disclosed to a very intimate friend that when he was well over 60 years old, he had elaborately trained a vitality preserving martial art call "NGA CÔNG". When asked what is

meant by the term "NGA CÔNG", T. only cast up his eyes to heaven and said: "the celestial secret cannot be revealed!".

However, all his friend clearly know that, besides the "NGA CÔNG" vitality preserving martial art which they vaguely know, they all realize that T. has a quite popular, but also extremely effective conception of life, which is: "In life, when meeting with something that simply cannot be healed, changed or ameliorated, one should immediately forget about it, and should never pay attention to it to get one's stomach gaping and pussy". T. often added: "Old man Heaven gives us a lot, at times, He wants to retrieve a little from us, there's no reason for us to feel sad!".

He told the taxi driver: "We're anyway blocked here, let me alight to see who is the deceased, who gets so big a funeral with so many mourning ladies that are snivelling. I'll come back immediately".

T. alighted from the taxi right at the moment the hearse passed by, and he saw the ladies in mourning dress, marching into two lines right behind the deceased's coffin.

T. suddenly felt dizzy! How strange it is, when all these faces and silhouettes are so familiar to him, even though the mourning turbans and shawls didn't allow him to see each one of the faces of the ladies.

T. counted under his breath, it's actually so many, exactly two dozens, 24 ladies...

Greatly excited by his curiosity, T. crossed the road and entered the Church precinct, joining the seething mass of people awaiting at the Church gate.

The death notification board unexpectedly hit his eyes. T. told himself: "Let's see who is this lucky guy and how old is he?".

The age, as well as the last and first names of the deceased caused him to be dazed. Well! It's so strange: V.A.T., 86. For what reason the name

coincides, while the age also coincides? Moreover, the deceased's photo is also quite similar to one of his photos taken 30 years ago?

T. stood silently, thinking confusedly, and he startled up upon hearing the taxi horn, announcing to him that the funeral has passed by.

While sitting in the taxi, numerous questions whirled in T's mind. It's actually too strange, coincidence of last and first names, coincidence of age, while the deceased's photo looks exactly like an old photo, what all these damned things mean?

The taxi stopped in front of Quỳnh's house, a girlfriend 20 years younger than T., i.e. a lady of 66 golden years... that haven't yet withered at all!

But T. suddenly felt someone's hand striking hardly at his shoulder, and the blow was followed by a loud shouting: "O dear, drifting prodigal, you're dead but you still want to drift at the mercy of your will. Why don't you remain in place, awaiting for us to come to get you, and still take a taxi to go to see your girlfriend, don't you know that you're causing our wings to almost getting loose while flying after you? We acknowledge ourselves beaten and would like to salute you, drifting prodigal!

T. looked back, felt dizzy, seeming like wanting to fall down! The two persons behind him, and they're now facing him, are two demons, two envoys of the King of Hades; one has a blue face, while the other one's face is red, and both of them have canine teeth as big as bananas, and dishevelled hair. The blue-faced one held an axe, as for the red-faced, he held a huge rope.

T. recovered his composure and suddenly understood; he then fell down and splitted his side with laughter: "Well, finally I've "về thần" (rejoined the geniuses) and the funeral of that lucky ladies' darling is actually my own, that's the reason why everything is coinciding, everything is similar! Well, it's really too funny for words!

And so, under the mourning turbans and dresses are Hồng, Nguyệt, Thanh, Lan, Châu, Hạnh, Liên, Khanh, etc...

T. regained his composure and told the two Demons: "You're welcome, dear brothers, you don't have to get or arrest me at all, simply let me go along with you. The King of Hades, your boss, is a good friend of mine, there's nothing fearful! Well, let's go!"

Quỳnh had opened the door, and she was looking around, wondering who has rung the bell.

T. turned back and said: "Goodbye Quỳnh, I'll come back to see you later, I now have to go to see the King of Hades for a while".

Different with the times he flew on aircrafts with air hostesses as beautiful and as sweet-smelling as a pod of jack-fruit, this time T. isn't allowed to sit on a soft chair, looking at the beauties, but he has to fly down all by himself. He leisurely cut through the ground to fly down fastly, but was also a little uneasy as on his two sides weren't the beautiful hostesses, but instead were only two demons; so, he deployed all 10 levels of strength of the "NGA CÔNG" to fly down as fast as the wind, even breaking the sound barrier, disservicing the two demons that constantly entreated him to slow down: Oh! Oh! Drifting prodigal, please slow down, please slow down, we're very close to the Palace of Hades already". Seeing the two demons with their tattered clothes, their weary wings that seemed like falling down, T. took pity of them and withdrew 4 levels of strength to slow down his flight - besides, he just saw a milestone on which is mentioned: "Palace of Hades" - 6 hundred kilometres".

Noticing that T. had reduced his flying speed, the two demons were overjoyed, they continually thanked him: "Thank you drifting prodigal, thank you for having thought of us". T. secretly thought: "with supersonic speed of 1200 kilometres per hour, it'll take me another half hour before I'll meet with my good friend".

He restroked his hair, took out a mirror to look at himself, recombbed his hair, rebuttoned up his shirt, putting it inside his pants, and refastened his belt to be decently dressed.

He had to be so careful, because his friend, the King of Hades used to be very hard to please with the question of dressing. People that are careless with their attire would immediately get a wiggling from his part. Moreover, upon meeting with the King of Hades, T. still has a very important problem, a matter he had kept in his mind over 30 years, which really requires the assistance of the King.

About thirty minutes later, the Palace of Hades had stood stock-still in front of T. at the centre of the earth, the Palace of Hades is extremely majestic and splendid, but as everything are painted in red and black, it also looks quite gloomy and hair-raising.

Being an old friend, T. was allowed to see the King of Hades immediately.

He stately stepped in and said aloud: "Dear King of Hades, how are you? I'm very pleased to have a chance to meet with you now".

- "Dear drifting prodigal, I'm well and think of you quite often, now that you're here, try to remain with me for a few days, then, in the name of our friendship, I'll have formalities made for you to reincarnate very soon at some good places, and I'll let you the freedom to choose the place you like, no problem, please don't worry good friend".

- "Oh King of Hades, you know well that throughout my life, I've practically ignore all worries. Anyway, thank you all the same".

T. cast a glance along the walls of the Palace of Hades, he caught sight of many oil paintings by Vietnamese Masters such as Tô Ngọc Vân, Trần Văn Cẩn, Nguyễn Tường Lân, Nguyễn Gia Trí, Lê Văn Đệ,

Nguyễn Sáng, and a wonderfully nice painting by Võ Doãn Giáp showing the Ha Long Bay...

He congratulated: - "Well! Dear King of Hades, you've many beautiful and valuable oil paintings by Masters, graduating from the Indochina School of Fine Arts. Don't you like abstract paintings?"

- "You mean the things call abstract? No, I really hate that school; abstract paintings are simply dumps of colours which talentless painters produce and give to them resounding names and this is in reality a bluff, bluff and bluff! Yes, I don't like it, how about you?"

- "You're perfectly right. Moreover, your choices are quite good, the Ha Long Bay painting by Võ Doãn Giáp is too beautiful!

- "Let me have a lunch prepared to treat you. Are there special dishes you really like, please let me know.

- " I just flew down from the World and I'm a little tired, please give me light dishes - please give me some gruel, prepared with blood, bowel, heart and lung of the newly rich, the fortune-tellers, the dishonest merchants selling fake paintings, the boastful painters, the lazy people living at their wives and parents' expenses... it would be delicious were I to be given such a dish!

- "Well! You'll have what you like, where are you my great cooks?..."

The King of Hades came near to the place T. was standing. He touched T. lightly with his mandarin silver blade and said:

- "Listen, your funeral was a really big one, with so many mourning ladies, I've used a telescope to look up and saw

everything, you're a real ladies' darling, when comes my turn, I'm not sure I'll be "deeply regretted by so many beauties"!

- "Dear King of Hades, thank you for praising me too much, T. modestly answered. The King of Hades suddenly looked at his back, then he stepped aside to look at T.'s profile and said: "Very good! Your back remains perfectly straight. Don't you know that, while still living in the world, there are so many people that were so domineering, but once they're down here, all their backs became bent down like if they were hunch-backed since three generations; some that were lightly hunch-backed had strived to be more and more hunch-backed, and they looked terrific! Particularly, the ones with onion-like chignons, they were simply flat-backed as they lay at their full length on the ground to crawl to the court, they're quite frightening!

- "Where are they now?"

- "I've allowed some with minor sins to reincarnate as familial furniture such as beds, stools and chairs etc...as for the remaining ones, I've dropped all of them into caldrons of boiled oil!"

- "Well! Let's stop talking about all such people as it's quite tiresome.

- "Actually, I really want to hear you talking to me. Don't you know that I rarely have a chance to talk to simple and honest people, as most of the times I have had to listen to bad people entreating and protesting their innocence, so much that I almost turn deaf!

- "And what if such protestors are really innocent people?"

- "Innocent? Thị Mầu's innocence! I've filmed and recorded on CDrom disks all that they've done and said in their life, and with such obvious evidence, how can they protest.

- "Heaven! You also filmed and recorded what I've done and said on the disks?

- "Why not? However, the film and disks of yours belong in the good category. I've never heard you using the term "EM" (younger brother or sister) with any male person, while you used that term plentifully with the fair sex. This is good! Anyway, you've thrown out too many abusive hints, but in consideration of our long-date friendship, I've crossed out all such insults and preserved only the funny things. Your film and disks are now very good ones, the Emperor of Jade had listened to them, He was very pleased and said: "This guy is quite funny...!"

- "Well, thank you very much, how could I pay my debt of gratitude to you?

- "Don't mention any form of gratitude as you must remember that we're good friends... Well! Let's have lunch, then I'll proceed with formalities for you to reincarnate very soon. What do you think? Where do you want to live this time? Paris, California, or Oakland... well, why don't you go to Beijin, the sceneries there are wonderful, besides, Xuân Hạnh (1) lived there...

Upon hearing the King of Hades dealing with the question of reincarnation, T. suddenly remembered the very important thing, a matter of life and death, he had been nursing in his heart during all these last few ten years, constantly hoping to obtain the King of Hades' assistance... being absorbed by the heat of the happy conversation, he had forgotten about it.

- "Oh no! Actually do you want me to be in your company for a certain length of time?"

- "Of course, I want you to do so, but I'm afraid you might very soon feel sad; there's nothing happy in Hades, and you might very well be fed up with it after a few days. But, were you to agree to be in my company for a long time, then it'll be something wonderful, and believe me, I'll be overjoyed."

T. felt so moved, that his eyes were brimming with tears. He joyfully unbosomed himself;

- Alas! Your words have filled my heart with happiness. This is because I've an extremely important problem that requires your kind assistance. Now, in this very favorable situation, I wish to lay before you all the facts of the case as follows:

"In my recent existence I happened to meet with and fall deeply in love with a beautiful, clever and chaste young lady; unfortunately, when we've met, it was too late and due to trying circumstances, we've had to acknowledge ourselves beaten by Fate. Now that I've come down here before her, I would like to ask you to give me some minor jobs such as translator of classical works, librarian, etc... so that I can wait until the time she'll come down (probably in about 20 years); at that time I would like to ask you to kindly allow us to reincarnate together at the same second, a same month, a same year, at a same place - a place that has many springs and mountains, many beautiful landscapes - while also allowing us to live at the same place, to be neighbours, to be together in peace as well as in emergency, so that, in the coming existence, it'll be impossible for me to lose her. In the name of our intimate friendship, I would like to ask you to kindly help me".

- "This means that you want to remain to wait for that young lady - that-is-to-say you agree to be in my company for a long period of time... Well! No problem! I completely agree with you and everything is granted!"

Seeing that his 30 years old wish was easily crowned, T. advanced in the wake of his victory and hastily added:

- "You've allowed us to be born at the same moment, please also allow us to die at the same time, so that no one of us will have to cry over the other".
- "Well, it's also granted, provided that you'll be in my company for a long time to take my mind off my sorrows, besides, I'm feeling quite moved, and I really respect your deep affection vis-à-vis that lucky young lady.

T. was appointed to the post of librarian of the Kingdom of Hades by the King of Hades, but he worked very little and spent most of his time wandering round the kingdom and conversing with the King of Hades; they were so happy and used to laugh all day long. His life-loving and funny way of life caused the atmosphere of the Kingdom of Hades to turn mirthful, the Demons themselves became less frowning, some among them even started to learn how to laugh...

o0o

The Hades' library contains many precious and rare books. There are books that were brought down since the time Chin Shih Huang burned the books and scholars more than two thousand years ago. Being a bibliophile since his childhood, T. was quite in his element, he noticeably put on weight, his complexion turned rosy, his floating hair was as white as snow... following moments and days of travelling and conversing with the King of Hades, T. used to sit and toy with the ancient and rare books which he read uninterruptedly while awaiting for the great Happy Day...

One day, while holding in his hand the Lu-Pou-Wei's Spring and Autumn Annals, the book which that Machiavellist had boasted that he would give a reward of one thousand gold taels to whoever that can correct any word in his book, T. suddenly let it slip from his hands.

Commiserating too much with the precious book, he gave a scream that resounded throughout the Hades... and was suddenly wide-awake to find out that everything is simply a wonder dream.

But, upon being completely wide-awake, T. discovered that his hair had become a little bit more silvery...

II

Back to the brutal truth, T. found out that his hair has turned a little more silvery, he hastily dyed it to make it shinningly black again.

From the time the Lu's Spring and Autumn Annals slipped from his hands, and he screamed and became wide-awake, to this very moment when T. is writing these sentences, he continues to imagine and to ask himself whether he was and is living in a dream or in real life? How can he prove that right now, in this very moment when he's sitting to write these lines, and the moment he let the Lu's Spring and Autumn Annals slip from his hands, are actually REALITY and DREAM? Maybe the unique way is to pinch his hand himself so that, if he feels painful, then it's reality. But THE QUESTION OF PINCHING HIMSELF TO DISTINGUISH DREAM FROM REALITY CAN ALSO HAPPEN IN A DREAM AND ON WHAT FACTOR CAN HE BASE HIMSELF TO PROVE THAT HE ISN'T LIVING IN A DREAM?

In brief, DREAM or REALITY is quite difficult to distinguish and demonstrate. Moreover, either REALITY or DREAM, DREAM or REALITY, human ephemeral life only lasts 70 or 80 years, atmost 100 years then... sand and dust will rebecome sand and dust. In this life, from richest guys like THẠCH SÙNG, VƯƠNG KHẢI to the poorest people, everybody must die. Besides, suppose that if eternal life can be bought with money and wealth, then some day in the future, there will remain in this world only the DIRTY RICH PEOPLE, then, T. wouldn't like to live along with them!

Therefore, maybe because in daytime T's wishes were too intense, in night-time, all such wishes and dreams continue to shape wonder dreams for him to continue his travel into the DREAMLAND.

In his dream, T. found out that he was quite lucid when planning the various stages that follow one another as follows:

1/- T. came down to Hades to be in the King of Hades' company since 2022 awaiting for HER coming to join him.

2/- SHE came down in 2042

3/- They were reunited and their joys were countless, they remained at the King of Hades' place for three days, then made formalities to reincarnate together at the "VÔ DANH ĐÔNG" (Nameless grotto in China), a beautiful village in China. When they came there, both Triệu Niên and Xuân Hạnh had passed away.

4/- They were born in the same second, same minute, same hour, same day, same month and same year; they grew up side by side and got married in 2062, of course they married each other, who else could interfere with them?

5/- From 2062 to 2142, they lived in happiness and were constantly together; they had two boys and two girls that were all handsome and beautiful.

Materially speaking they didn't live an extremely rich life, but their mental life was extremely plentiful, enjoying almost everyday small spiritual feasts, together of course!

6/- At the end of 2142 both of them reached 100 years old and were allowed to hand in hand depart from this life at the same second in the same day. They came back to visit the King of Hades for three days, during which all three of them talked, laughed, related funny stories etc...

7/- They reincarnated again, rebecame two babies born in the same second, on the same day, same month, same year in 2142, but this time they reincarnated in Los Angeles in the USA.

8/- They lived side by side as before, grew up together and married each other in 2162, also in Los Angeles.

9/- From 2162 to 2242, they lived a life filled with happiness, T. was a writer and translator, while She managed a Trading Enterprise at a same place.

10/- Toward the end of 2242, both of them departed from this life also at the same time, they both returned to see the King of Hades, remained three days in his company before reincarnating again; this time they chose Liechtenstein, a beautiful kingdom in the western part of Central Europe, right on the shore of the Rhin. They lived at the capital city Vaduz. In this tiny beautiful country with its 27,000 inhabitants, they became quite renowned and were considered as a most happy couple... Then from 2342 and later, every 100 years, they regularly came back to see the King of Hades, lived with him for three days, then were reborn together, lived happily together, then die again together; in that same way, they came back, departed again, then came back again and so on... and forever; they went everywhere and finally there remained no place in this world where they hadn't lived at,so they returned and reincarnated in their original homeland, the Vietnam ,and strived their best to relocate the two places they had lived in 1998, one at Phu Nhuan and another one in Saigon.

This time, after 100 years living in their homeland, they again departed this life together, came back to visit the King of Hades as usual, but they were told by him that there was no other new place for them to reincarnate, so the King of Hades advised them to fly up directly to Heaven to live side by side forever, to love each other forever, through an everlasting love...

T. seemed to regret that were they to come to live in Heaven, it would be difficult for them to come back to visit their good friend once every 100 years. Upon hearing what T. said, the King of Hades laughed until his face turned red and said: "You're really hare-brained, Heaven and Hades are actually like the groundfloor and the first floor of a house, were you to miss me, you can come down to see me anytime".

Hearing so, this time T. and She flew up directly to the top of Heaven... From that time on, they never lived far away from each other, never ceased loving each other, and so, they remained everlastingly young... Whenever being asked about their age, they happily answered: "WE'RE ONLY TWENTY YEARS OLD FOR ALMOST 100 MILLION TIMES..."

VŨ ANH TUẤN

Dec. 16, 1998

ON THE SIGNIFICATION OF THE "NGA CÔNG" -

WHAT DOES IT ACTUALLY MEAN?

It would be acceptable to qualify the "NGA CÔNG" as a type of vitality preserving martial art, but, to be more accurate, we must say that "NGA CÔNG" is actually a Mind Preserving Martial Art.

This is because "NGA CÔNG" isn't a kind of martial art trained with hands, used for holding chopsticks, or feet for playing football, that are ordinary parts of a human body. In reality "NGA CÔNG" is a martial art that must be trained with Man's mind and heart, that are Man's quintessence.

"NGA CÔNG" is aimed at sanctifying Man, causing him and his heart to become brave and strong, that cannot weep or sob his heart out, that cannot entreat in a cowardly manner. With someone that is good at "NGA CÔNG", were he to feel angry, he would be sulky only for a few days, during which, he will discover that while being sulky he was thinking about his counterpart or lover more than in ordinary time so HE WOULD IMMEDIATELY STOP BEING SULKY AND WOULD RECOVER HIS SUPPLENESS AND HAPPY MANNERS, EVEN BETTER THAN BEFORE. And that's the effectiveness of the "NGA CÔNG" and hereafter is another more important example: "A certain brave and remarkable man, before acquiring the "NGA CÔNG", used to work little and play much, to gamble and have a large number of girlfriends, not all of them are serious ones. Each day, he used to be absent from 6:00PM to 10:00pm or even till midnight. But now that he has been well trained with "NGA CÔNG" he has practically changed his way of living, and is now writing and translating so as to leave behind works that mark his journey through this life.

In brief, "NGA CÔNG" has the occult force to beautify life, to make life honest, and so it can help the trainee to become lucid, life loving and thus remaining everlastingly young. The "NGA CÔNG" also helps its adept to raise himself his own spirits, to create for himself A GOLDEN AGE IN WHICH MONEY ISN'T EVERYTHING, as there simply cannot exist a Golden Age in which Money is All - as if abundance of money can break the law, then such an Age can be called only a Blackened Age, not a Golden one.

To sum up we can say that: "NGA CÔNG" IS IN REALITY A
DECLARATION OF LOVE MANKIND IS ADDRESSING TO GOD...